

L'APARICIÓ

Ignasi Garcia Barba

PERSONATGES

TARIK

PILAR

IMMA

VERGE

BISBE

SECRETARI

JOSEP MARIA

MONJA JOVE

ESCOLÀ

ESCENA 1

Un descampat de la perifèria. Al fons, blocs de pisos d'una ciutat-dormitori. Al centre, un pedestal rudimentari damunt del qual hi ha una imatge senzilla de la Verge Maria, descalça. Al voltant de l'imatge, rams de flors marcides, exvots, ciris i espelmes, gairebé totes apagades. Al costat de l'imatge, un carretó del que no en podem veure el contingut perquè està cobert per una lona. En un extrem de l'escenari, una paperera. D'esquenes a l'imatge de la Verge, TARIK, un musulmà de mitajna edat vestit de manera senzilla, resa damunt d'una catifa en direcció a La Meca.

Un cop acaba de resar, TARIK observa l'imatge de la Verge. Finalment va cap el carretó i aparta la lona. Veiem dins del carretó espelmes noves i rams de flors fresques. TARIK comença a substituir les flors pansides per flors fresques, y les espelmes apagades per espelmes noves. Mentre fa tot això, entra per la dreta PILAR, una dona d'uns 70 anys, amb roba i aspecte elegant, avançant de genolls amb dificultat cap a la Verge, com una penitent. Observa l'imatge mariana amb devoció mentre avança arrossegant-se. TARIK la mira amb curiositat uns instants i continua fent la seva.

IMMA OFF- Sisplau, deixa-ho córrer...

PILAR (*mirant al darrere*)- No et quedis plantada com un estaquirot. Acosta't.

IMMA OFF- T'has de prendre la pastilla.

PILAR- Per què t'atures? Vine, és molt bonica.

IMMA OFF- Mama, sisplau...

PILAR- Més bonica del que surt a la tele. Va, acosta't.

IMMA OFF- No en tinc ganes.

PILAR (*queixant-se*)- Per què m'has de dur sempre la contrària? Per què no em fas cas encara que només sigui un cop a la vida, per variar?

Entra per la dreta, remugant, IMMA, una dona de mitjana edat. Vesteix de manera més desenfadada i senzilla que PILAR.

IMMA- No em tornis a fer una altra vegada el numeret, eh? No comencis...

PILAR (*per la Verge*)- Mira-la. Oi que és bonica?

IMMA (*per Tarik*)- Mama, que ens estan mirant...

PILAR- I què?

IMMA- No t'importa?

PILAR- No.

PILAR, encara de genolls, treu de la seva bossa un petit estoig amb pintallavis i mirallet, i es pinta els llavis.

IMMA- Doncs a mí sí. Mama, sisplau, aixeca't que... (*veu que s'està pintant els llavis*) Què fas?

PILAR- Vull estar presentable davant d'ella. (*pel pintallavis*) Quin color més lleig! Si és que no es poden comprar aquestes coses a les botigues dels xinesos.

Avança de genolls fins la paperera i llença l'estoig amb el pintallavis i le mirallet.

IMMA- Estàs fent el ridícul.

PILAR- Perquè em pinto els llavis o perquè he llençat l'estoig?

IMMA- Per caminar de genolls!

PILAR- Però què dius! Si a la parròquia ho fem tots el dia del Sant Crist i ningú diu res.

IMMA- Però això no és una església, mama. És un descampat.

TARIK (*amb accent àrab*)- Si ho diu per mi, no m'importa.

PILAR- Ho veus? No li fa res.

IMMA (*a Tarik*)- No cal que dissimuli...

TARIK- No dissimulo. Molta gent ve aquí com ella.

PILAR- Ho veus? No sóc l'única.

IMMA- Doncs fes-ho pels teus genolls, que ja no tens edat per anar fent aquestes bestieses.

PILAR- Com t'atreveixes? Això és una peregrinació, nena! Una peregrinació i una penitència!

IMMA- No em diguis "nena"!

PILAR- I si ho faig no és per caprici!

IMMA- Ja comencem...

PILAR- Em va dir que vinguéssis! M'ho va dir en somnis! O és que et penses que em fa molta gràcia venir a aquesta església plena de... de... de gentussa?

TARIK- Escolti, senyora...

PILAR- Però si la Puríssima em diu que vingui, jo vinc!

TARIK- Parla sense saber.

IMMA- No et va dir res..

PILAR (*per l'imatge de la Verge*)- Se'm va presentar en somnis amb aquest mateix aspecte!

IMMA- Vas somiar amb ella perquè des que la van trobar en aquest descampat no deixen de posar-la per la tele. A la Verge i a aquesta punyetera parròquia.

PILAR- No blasfemis, nena!

IMMA- Que no me diguis "nena"!

PILAR- Si no fos pel somni, m'hauria anat a Fàtima o a Lourdes. A mi no se m'hi ha perdut res enmig de tota aquesta xusma.

TARIK- La gent d'aquí no és xusma!

PILAR- I vostè què sap, si es nota de lluny que és estranger? M'ha de dir a mi com són o deixen de ser els del meu país?

IMMA- Mama...

TARIK- Jo els conec. I el que diu la tele...

PILAR- Un moment, anem a pams: vostè es cristià?

TARIK- No, però...

PILAR- Aleshores tanqui la boca!

IMMA- Sisplau, mama...

PILAR- Oi que no es deixeu dir ni mú del vostre Mahoma? Doncs feu el mateix amb el nostre Déu i a callar!

IMMA- Prou, mama...

PILAR- Torna al teu país i deixa'ns en pau, a veure si així us...

IMMA- Calla!! Mira que me'n vaig, eh?

(Pausa)

PILAR *(a Tarik)*- Perdona, de vegades m'altero una mica... *(Silenci. Mira l'Imma)* De veritat deixaries a la teva pobra mare aquí, sola, malalta i abandonada?

IMMA- Sempre et quedaria la Verge.

PILAR- No és el mateix.

IMMA- Au, va, deixa ja de fer-te la víctima.

PILAR- No et fa pena veure la teva mare aquí, amb els genolls encetats, a punt de desmaiar-se?

IMMA- Doncs aixeca't i camina. Ja veuràs quina diferència.

PILAR- No. He fet una promesa.

PILAR comença a resar a la Verge, murmurant. IMMA, incòmoda. TARIK continua fent la seva. IMMA el mira.

IMMA *(a Tarik)*- No els fa por deixar-la aquí?

TARIK- Què?

IMMA- L'imatge. No els fa por que algú se l'endugui?

TARIK- No ho sé...

IMMA- O que li facin alguna cosa.

TARIK- Quina cosa?

Mentre parlen, PILAR, empipada, es tapa les orelles amb les mans per no haver de sentir-los i poder-se concentrar en l'oració.

IMMA- Trencar-la, empestifar-la, dibuixar-hi graffitis... aquestes coses.

TARIK (*desconcertat*)- Però si és la Verge...

IMMA- I què? En aquesta barriada... Què vol que li digui... Hi ha drogadictes i delinqüents...

TARIK- Sí, és veritat.

IMMA- Aleshores?

TARIK- També hi ha gent que no ho són.

IMMA- Ah... No, és clar, però... això no vol dir que...

PILAR- Vols callar d'una vegada, Imma? Així no es pot resar!

IMMA- Doncs t'aguanten! Haver vingut tu sola!

PILAR- Quin poc respecte! No sé de què et van servir tants anys a les monges.

IMMA- Doncs per no creure'm totes aquestes mentides! Et sembla poc?

PILAR la mira, fent que no amb el cap. Veu el TARIK recollint les espelmes apagades i rumia en silenci.

PILAR (*a Tarik*)- Escolti, jove, em podria donar una d'aquèstes?

TARIK- Ja no s'encenen...

PILAR- No, si no la vull encendre.

TARIK li dona una espelma apagada. PILAR l'agafa i comença a furgar l'espelma amb l'ungla.

IMMA- Què fas?

PILAR- Si no t'has de callar, doncs buscar la manera de no haver-te de sentir.

Necessito silenci per parlar amb la Verge.

IMMA- Això mateix, tu parla-li, a veure si et contesta.

PILAR arrenca dos bocins de cera de l'espelma apagada, fa una bola amb cada bocí i es posa les boletes dins les orelles, com si fossin taps.

IMMA- No m'ho puc creure...

PILAR *(es treu un dels taps)*- I ara què dius?

IMMA- No res, no res...

PILAR- Així m'agrada.

PILAR torna a posar-se els taps i es concentra en l'oració a la Verge.

IMMA observa el TARIK amb curiositat.

IMMA- Perdoni...

TARIK- Què?

IMMA- Li puc fer una pregunta?

TARIK- Quina pregunta?

IMMA- Potser em fico on no em demanen...

TARIK- No ho sé...

IMMA- Per què ho fa?

TARIK- El què?

IMMA- Tot això.

TARIK- No l'entenc.

IMMA- Vull dir... Canviar les flors, les espelmes... tot això. Si és musulmà...

TARIK- Sí.

IMMA- Aleshores... per què ho fa? Li han demanat que ho faci?

TARIK- Ho faig perquè vull.

IMMA- De debò?

TARIK- el Pep i tots els altres em van ajudar quan vaig arribar. Sense papers no t'ajuda ningú. Però ells sí. Em van deixar dormir a l'església. I ara els ajudo jo.

IMMA- Ja... I també va a les misses i tot això?

TARIK- De vegades.

IMMA- Per què?

TARIK- La gent parla de les seves coses. I jo parlo de les meves i la gent m'escolta.

IMMA- Ah... I què pensa de tot això que diuen per la tele? Que vulguin tancar la parròquia... Del que diu el Bisbe...

TARIK- No ho sé. Jo ajudo als meus amics.

IMMA- Ja...

TARIK- I vostè?

IMMA- Jo què?

TARIK- Per què ho fa?

IMMA- El què?

TARIK- Acompanya la seva mare però no vol estar aquí. Per què ho fa?

(Pausa breu)

IMMA- És la meva mare.

(Pausa breu)

TARIK- No som tan diferents.

(PILAR, empipada, es treu els taps de les orelles)

PILAR- Això ja és massa! Ni amb els taps! Jo així no puc resar!

IMMA- Tu el que has de fer és deixar córrer aquesta bajanda i aixecar-te! Hem d'anar al cotxe a buscar la pastilla.

PILAR- Vés-hi tu i me la portes.

IMMA- Que et destrossaràs els genolls, mama!

(IMMA li agafa la mà per obligar-la a incorporar-se, però PILAR es resisteix i acaben forcejant)

PILAR- Deixa'm! He d'estar de genolls davant la Verge! No ho entens?

(TARIK observa l'escena, amoïnat, dubtant si ha d'intervenir o no. IMMA i PILAR continuen forcejant)

IMMA- No et farà menys cas perquè et posis dempeus!

PILAR- Pero és que jo no li demano un miracle qualsevol!

(TARIK es decideix a intervenir: agafa ràpidament la catifa damunt la qual estava resant a l'inici i l'ofereix a PILAR, intercedint)

TARIK- Tingui, posi's això, així no li farà tant de mal.

IMMA *(apartant la catifa)*- Vostè no s'hi fiqui.

TARIK- Només vull ajudar.

PILAR- Doncs jo vull la catifa!

IMMA- Tu el que has de fer és fer-me cas i aixecar-te d'una vegada!

PILAR *(agafant la catifa)*- Gràcies, noi, ets un sol.

IMMA- Que ho deixis estar! *(li treu la catifa i la llença ben lluny)* Que estàs molt dèbil, mama, ja són ganes de complicar-se!

TARIK- Escolti, la meva catifa. *(Va a buscar-la i l'espolsa)*

PILAR- Però si estic feta un roure! T'ho demostraré! Doni-me-la, jove, doni-me-la.

(PILAR avança de genolls cap al TARIK, disposada a agafar la catifa.

IMMA l'agafa pel braç i l'atura)

TARIK- La volen o no?

IMMA *(forcejant amb la Pilar)*- Que et dic que no!

PILAR- Tu a mi no m'has de dir el què he fer, que sóc ta mare!

(Forcegen de nou i a la PILAR se li cau la perruca –fins ara pensàvem que era el seu cabell-, mostrant una calba i flocs de cabell blanc aïllats.

PILAR s'enduu les mans al cap, esglaïada. TARIK es queda de pedra.

IMMA mostra angúnia pel que ha passat. PILAR s'arrossega penosament cap a la perruca però IMMA arriba abans i l'hi ofereix. PILAR li agafa d'una revolada i es posa la perruca, abatuda. Pausa llarga.

IMMA- Em sap greu.

PILAR (*abatuda*)- Ja pots estar contenta...

IMMA- Perdona'm.

(Pausa. PILAR seu a terra, abatuda)

PILAR- Ja n'estic farta...

IMMA- Estava amoïnada per tu, mama...

PILAR- Només demano una mica més de temps. Ella m'ha dit que me'l donaria si venia aquí. Ningú més ho ha fet, només ella.

IMMA- Però els metges...

PILAR (*l'interromp*)- Els metges, què?

(Silenci)

PILAR- No et demano que pensis com jo. Només que respectis les meves creences.

(Silenci)

TARIK (a Pilar)- Vol un got d'aigua?

PILAR (encara conmocionada)- Perdoni?

TARIK- Un got d'aigua fresca. A la parròquia hi ha ampolles. En vol una?

PILAR- No ho sé...

TARIK- Li aniria bé.

S'acosta a PILAR i li ofereix educadament la mà perquè s'aixequi.

Pausa. PILAR dubta. Finalment li agafa la mà i s'aixeca amb elegància, com una dama.

PILAR- Com et dius, noi?

TARIK- Tarik.

PILAR- Ui, què complicat. Jo em dic Pilar. Tant de gust.

TARIK i PILAR es disposen a sortir d'escena per l'esquerra. IMMA es disposa a sortir amb ells.

PILAR- Tu et quedes aquí.

IMMA- Però... I la pastilla?

(Mare i filla es miren)

PILAR (a Tarik)- Anem.

Finalment TARIK i PILAR surten per l'esquerra. IMMA es queda sola i abatuda. Després d'uns instants, surt d'escena per la dreta. A l'escenari només resta l'imatge de la Verge, que de sobte adquireix vida pròpia i, com una nena que està fent una entremaliadura, baixa del pedestal, va cap a la paperera i agafa, il.lusionada, l'estoig amb el pintallavis i el mirallet que abans ha llençat la Pilar. La VERGE, cofoïa, es pinta els llavis sense deixar-se d'observar al mirall.

FOSC

ESCENA 2

Despatx elegant. A una cantonada, damunt d'un petit altar, una imatge de la Verge. El BISBE, d'uns 50 anys, vestit de negre, passeja impacient d'un cantó a l'altre. Entra per la dreta el SECRETARI, un home d'uns 30 anys, vestit de negre i amb alçacoll. Duu alguna cosa dins una bossa de plàstic.

SECRETARI- Perdoni el retràs, Reverendíssim.

Li besa l'anell

BISBE (*amb ànsia*)- Ho ha trobat?

SECRETARI- Crec que sí.

BISBE- Doni-m'ho, doni-m'ho!

El BISBE agafa la bossa i treu de dins una capsa que conté una maqueta desmuntable de la Catedral de Burgos.

BISBE (*contrariat*)- La catedral de Burgos?

SECRETARI- És que La Sagrada Família no la tenien.

BISBE- A veure, Agustí... És que el que li dic no serveix de res?

SECRETARI- Em sap greu, però es que...

BISBE- Li vaig dir al Bisbe Auxiliar que aquest any jo muntaria La Sagrada Família!

SECRETARI- M'han dit que ho havien de demanar al magatzem, i que trigaria dues setmanes.

BISBE- Dues setmanes?

SECRETARI- Com a mínim.

BISBE- I què li dic jo ara al Bisbe Auxiliar?

SECRETARI- No ho sé... Ja pot estar content, Reverendíssim, que aquest era el darrer exemplar que els quedava d'arquitectura sacra.

Pausa. El BISBE mira la capsa, pensarós.

BISBE- Fixi's, Agustí, així és com la gent tracta l'Església. Sempre som al final de tot de la cúa. Segur que tenien maquetes de portaavions i d'avions de combat i aquestes coses, oi que sí?

SECRETARI- Un bon grapat, Reverendíssim.

BISBE- Aquest país ja no és el que era.

SECRETARI- Miri-s'ho així: és una qüestió d'oferta i demanda. Com a la resta del món.

BISBE- És clar... I així va el món. *(Sospira i mira la capsa de la maqueta. Contrariat)* Hi ha massa peces per encaixar, quina feinada.

SECRETARI- Sí. Quan no és una guerra és la fam. O una epidèmia. Quan no són els palestins, són els jueus. Quan no és la Borsa, és el petroli. I enmig de tot aquest enrenou, la gent buscant respostes i demanant consol.

BISBE- Però què coi diu?

SECRETARI- Només és una reflexió sobre les seves paraules. És una veritat com un temple, Reverendíssim: hi ha massa peces per encaixar, és una feinada.

BISBE- Jo parlava de la quantitat de peces de la maqueta.

SECRETARI- Ah... Perdoni.

BISBE- La Sagrada Família en tenia menys. I San Pere del Vaticà també.

SECRETARI- Ja... Doncs si la maqueta de San Pere del Bisbe Auxiliar en té menys... segur que el jurat ho tindrà en compte.

BISBE- No digui bajanades. Me l'ha ben jugat, Agustí. Me l'ha ben jugat! Au, va, obri la capsa.

El SECRETARI treu el plàstic que embolcalla la capsa i l'obre. Mentrestant, el BISBE aparta els objectes que hi ha damunt la seva taula.

BISBE- Vagi-ho deixant tot aquí al damunt.

SECRETARI- Ha vist les notícies?

BISBE- No. Per què? Tot són desgràcies.

SECRETARI- Han entrevistat uns feligresos de la parròquia de San Francesc.

BISBE- Ho veu? Tot són desgràcies.

SECRETARI- Però si parlaven del que ha passat amb l'imatge de la Verge. I amb una devoció...!

BISBE- Li prohibeixo que relacioni aquests heretges amb la devoció mariana, Agustí! Li ho prohibeixo!

SECRETARI- Però...

BISBE- Són un perill per als cristians decents! Vinga, posi-ho tot damunt la taula.

El SECRETARI obeeix. Buida el contingut de la capsa damunt la taula amb poca cura.

BISBE- Vagi amb compte, home, que aquestes coses són delicades. Ha comprat el material?

SECRETARI- Crec que sí... Li porto la cola i els pinzells.

Ho treu de la bossa i ho posa damunt la taula.

BISBE- I la resta?

SECRETARI- La resta?

BISBE- El compàs tallador ALFA BRP-1 i el serjant model MC-3?

SECRETARI- Doncs... no.

BISBE- Com que no??

SECRETARI- És que... el BRP-1 no el tenien, només tenien el BRP-5. I el serjant...

BISBE- Però per l'Amor de Déu, Agustí! Com vol que munti la catedral de Burgos sense el compàs tallador ALFA BRP-1 ni el serjant model MC-3??

SECRETARI- No ho sé...

BISBE- És el material que està fent servir el Bisbe Auxiliar per a la maqueta de San Pere de Roma! M'ho va dir ell mateix, i no vulgui saber el que em va costar que m'ho digués!

SECRETARI- Em sap greu.

BISBE- L'exposició és la setmana vinent! Ho entén? I ja estic fart que el Bisbe Auxiliar s'emporti sempre el premi! Necessitava aquest material!

SECRETARI- De tota manera tampoc l'hagués pogut comprar. Amb els diners que m'ha donat no m'ha arribat ni per pagar la maqueta, he hagut de posar jo diners de la meva butxaca.

BISBE- Excuses! I ara què faig?

SECRETARI- I... no se'n podria sortir amb unes tisores?

BISBE- Quin remei! Va, vagi a buscar-ne unes que tallin bé.

*El SECRETARI surt del despatx. El BISBE comença a posar ordenadament damunt la taula el contingut de la capsa: instruccions, cartons amb les peces retallables, maons en miniatura, peces de fusta...
Rep una trucada pel mòbil.*

BISBE- Digui?... Hola, Serafí, mira, precisament estava pensant en tu... No, home, què dius, res dolent... Sí, és clar que em presentaré, ja t'ho vaig dir... La catedral de Burgos... No, és que després vaig pensar que La Sagrada Família... ja està molt vista... En canvi la catedral de Burgos... És clar que he començat... de fet ja estic a punt d'acabar-la... *(Mentre parla, intenta seguir organitzant el material demunt la taula amb la mà que li resta lliure)* Escolta, que m'han dit que els de la tele no paren de treure a aquests de San Francesc. Quina mala sort, oi?... Si és que no hi ha dret, surten quatre desgraciades a defensar l'avortament i les treuen a totes hores, però sortim nosaltres a defensar la

integritat de la família i... què t'he d'explicar, oi? *(Li cau un grapat de maons en miniatura a terra)* 'Cago'n tot!... Res, que m'han caigut uns bolígrafs a terra.

Es posa de genolls per recollir les peces i les va posant damunt la taula. Mentre parla torna a entrar el SECRETARI amb dues tisores. També duu un sobre tancat que observa pensarós. El BISBE al principi no s'adona de la seva presència.

BISBE *(al telèfon)*- No ho diguis ni en broma! Res de declaracions, i encara menys a la premsa! No voldràs que a sobre els ajudem a ser notícia... No t'amoïnïs, ja hi estic al damunt.... Doncs mira, li he encarregat personalment a un...

El BISBE s'adona de la presència del SECRETARI.

BISBE *(al telèfon)*- Ara no puc parlar, ja t'ho explicaré... Això mateix, que guanyi el millor *(Penja. Al SECRETARI)* Qué és hipòcrita! Que guanyi el millor, diu. Amb les vegades que m'ha fet burla dient que aquest any em tornarà a guanyar. Em portes les tisores?

El SECRETARI es guarda el sobre a la butxaca.

SECRETARI- Sí. Tingui. Triï les que més li agradin.

El SECRETARI les hi dóna. El BISBE les inspecciona.

BISBE- Què hi farem! Ens haurem de conformar amb això. *(Li dóna una de les tisores al SECRETARI)* Tingui. Comenci a retallar. I molt de compte amb les pestanyes, no me'n talli ni una que si no ja m'explicarà com enganxo les cantonades.

SECRETARI- Eehh... Perdoni, Reverendíssim, però... Què passa amb els diners que he hagut de posar de la meva butxaca?

BISBE- Després ja en parlarem. Ara faci el que li dic i retalli.

El BISBE seu davant la taula i comença a retallar. El SECRETARI seu en una cadira allunyada de la taula. Retallen en silenci. El SECRETARI mira de tant en tant el BISBE, dubtant. Finalment es decideix.

SECRETARI- Eehh... Reverendíssim...

BISBE *(sense deixar de retallar)*- Sí?

SECRETARI- No creu que el Bisbat hauria de dir alguna cosa?

BISBE- Però de què em parla?

SECRETARI- Doncs... de l'assumpte de la Parròquia de San Francesc.

El BISBE s'esvera i a continuació crida.

BISBE- Miri què ha fet! Una mica més i em carrego el Claustre!

SECRETARI- Ho sento.

BISBE- Com se li acut treure aquest tema sense avisar?

SECRETARI- Perdoni.

BISBE- Si se m'arriba a trencar per culpa seva, l'envio un altra vegada de pet al Brasil!

SECRETARI- Doncs... si vol que li sigui sincer... no m'importaria.

Es miren. Pausa.

BISBE- M'està faltant al respecte, Agustí?

SECRETARI- De cap manera.

BISBE- Li vaig donar una oportunitat, no se n'oblidi. Vostè té un gran futur pel davant, ja li ho vaig dir al Seminari. El vaig salvar de la crema. I és així com m'ho paga?

SECRETARI- Jo només volia dir-li...

BISBE- Sé perfectament què volia dir-me. I si continua deixant-se enganyar per tota aquesta propaganda insidiosa, com li va passar al Brasil, va per mal camí. Així que calli i continuï retallant.

Es miren. Finalment el SECRETARI segueix retallant. El BISBE també.

Pausa breu.

BISBE- Si vol pot acostar la cadira a la taula. Estarà més còmode.

SECRETARI (*tallant*)- No, gràcies. Estic bé aquí.

Pausa breu.

BISBE- No m'interpreti malament, només vetllo per vostè. Encara és jove i no ha viscut prou.

SECRETARI- Però què li costa fer un comunicat oficial opinant sobre tot el que està passant?

BISBE- Per tots els Sants, aquell lloc és un niu d'heretgies! És que no se n'adona? Allò no és una parròquia, es un circ! Se'ls ha donat una ordre i l'han de complir!

SECRETARI- Però segueixen fent missa. I batejant... i casant...

BISBE- I vostè què sap? Que potser hi ha estat, allà?

Silenci. El BISBE l'observa, incrèdul.

BISBE- Hi ha estat?

Silenci.

BISBE- Agustí, li he fet una pregunta.

SECRETARI- Sí.

Es miren. Pausa breu.

BISBE- Necessito un conyac.

Obre una petita porta camuflada a l'imatge de la Verge, que resulta ser un moble-bar. Treu de dins un got i una ampolla de conyac.

BISBE- En vol?

SECRETARI- No, gràcies.

El BISBE se serveix una copa.

BISBE- M'ho havia d'haver imaginat.

SECRETARI- Només posen en pràctica la màxima de San Agustí, Reverendíssim: son senzills en la forma perquè el contingut penetri.

BISBE- Espero que almenys no hi anés en representació meva.

SECRETARI- No. Hi vaig anar a títol personal. *(Pausa)* Se'ls ha aparegut la Verge, Reverendíssim, precisament ara, amb tota aquesta polèmica. Això vol dir alguna cosa.

BISBE- No se'ls ha aparegut la Verge! Han trobat una imatge mentre fèien obres de clavegueram en un descampat!

SECRETARI- Però son terrenys de la parròquia, pel cas és el mateix. I sí, d'acord, no és ben bé una aparició, però vostè sap que aquella imatge...

BISBE- Prou! No vull seguir parlant del tema. Calli i acabi de retallar això!

Pausa. Es miren. Finalment el SECRETARI segueix retallant.

BISBE *(per les peces de la maqueta)*- Escolti, quan un veu totes aquestes peces escampades és difícil pensar que se'n pugui fer alguna cosa que valgui la pena amb elles. Però resulta que tenim una estructura de cartró *(li mostra els fragments retallats de cartró)* que, un cop muntada, ho sustenta tot. És

l'esquelet i és la guia. Els maons i les peces de fusta es van posant al voltant i així, peça a peça i maó rere maó, amb paciència i tenacitat, es va aixecant un edifici. Dies, setmanes... de vegades fins i tot mesos. I al final resulta que de tot aquest desordre hem estat capaços de crear una cosa sòlida i duradora. M'està escoltant?

SECRETARI- Estic retallant.

BISBE- Doncs deixi de retallar i escolti'm!

El SECRETARI obeeix.

BISBE- Estem parlant d'una estructura que ha trigat segles... mil·lenis per construir-se, noi. Si es qüestiona ens quedem sense guia i aleshores els maons es posen sense ordre ni concert. I així no anem enlloc. Ni San Pere de Roma, ni Sagrada Família, ni Catedral de Burgos, ni res. Ho ha entès?

SECRETARI- Més o menys.

BISBE- N'ha tret alguna cosa de profit, del que li he dit?

SECRETARI- Sí. Que vostè n'entén molt, de maquetes.

Es miren.

BISBE- No em provoqui, Agustí, no em provoqui! *(agafa un dels maons en miniatura de la maqueta i l'alça, amenaçant-lo)* Miri que li llenço un maó, eh??

El BISBE rep una trucada pel mòbil. Mira la pantalla i en veure qui és posa expressió de contrarietat.

BISBE- I ara què vol, aquest? *(contesta al telèfon, amable)* Dignes, Serafí... El Cardenal Elector?... De debò?... I per què?... *(cada cop més nerviós)* Doncs ja cal que ens posem les piles!... O sigui que ho vol veure amb els seus propis ulls... Al Sant Pare en persona?? Però des de quan el Sant Pare s'interessa per aquestes minúcies??... És clar, és clar, alguna vegada havia de ser la primera...

El SECRETARI escolta la conversa amb interès creixent, esperançat.

BISBE- I per què d'incògnit?... O sigui, que no vol que se sàpiga... Doncs ho haurem de deixar a les seves mans... Sí, que Déu ens protegeixi. Gràcies per avisar-me, Serafí. Te'n dec una.

El BISBE penja i es queda abatut i pensarós.

SECRETARI *(esperançat)*- No m'ho digui!: Sa Eminència ve d'incògnit per veure amb els seus propis ulls el que està passant a la parròquia de Sant Francesc i informar a Sa Santedat!

BISBE- Què?

SECRETARI- Ho sabia! Sabia que al final la Santa Seu s'interessaria pel que està passant aquí!

BISBE- Però quines bestieses són aquestes?

SECRETARI *(desconcertat)*- No és el que li ha dit el Bisbe Auxiliar?

BISBE (*contrariat*)- El que m'acaba de dir el Bisbe Auxiliar és que el Sant Pare s'ha assabentat del Concurs de Maquetes Sacres.

SECRETARI- Ah...

BISBE- I envia al Cardenal Elector perquè presideixi el jurat i després l'informi.

SECRETARI- Ja ho entenc...

BISBE- Quina responsabilitat! I jo aquí perdent el temps parlant amb vostè! Au, va, ens hi hem de posar de seguida!

El BISBE, nerviós, comença a posar cola als retallables per muntar-los.

El SECRETARI l'observa, decebut.

BISBE- No m'ha portat el pinzell fi! I el necessitaré pels capitells! (*treu un moneder de la butxaca i li dóna unes monedes*) Tingui, vagi a comprar-lo.

El SECRETARI no es mou.

BISBE- Vinga, no es quedi aquí plantat com un estaquirot! Tenim molta feina.

SECRETARI- Eeh... Reverendíssim... Hi ha una cosa que no li he dit.

BISBE- Què?

El SECRETARI mira el BISBE, indecís.

BISBE- Va, no tinc tot el dia!

El SECRETARI es decideix i treu la carta que havia guardat dins la seva butxaca.

SECRETARI- A la parròquia de Sant Francesc em van donar això per a vostè.

BISBE- No m'ho puc creure... Però no m'ha dit que hi va anar a títol personal?

SECRETARI- Sí... Però es veu que algú em va reconèixer i em van donar això per a vostè.

BISBE- Què és?

SECRETARI- Una carta.

BISBE- Ja ho veig que és una carta, no sóc cec! Però què diu?

SECRETARI- És dels feligresos. Li expliquen el que fan a la parròquia perquè se'n faci una idea... per si vol recapacitar.

BISBE- Ja ho entenc...

SECRETARI- L'hauria de llegir, Reverendíssim.

BISBE- No, si només falta que em digui que els va ajudar a escriure-la.

SECRETARI- Doncs... la veritat és que em vaig oferir, sí.

BISBE- Ho veu?

SECRETARI- Però em van dir que no, que s'estimaven més escriure-la ells a la seva manera, perquè fos més espontani.

BISBE (*irònic*)- Em commou.

SECRETARI- Recordi el que ens deïa al Seminari: La supèrbia no és grandesa sinó inflament, i el qui està inflat sembla més gran però no està sa. Sisplau, llegeixi-la.

BISBE- Primer vagi'm a buscar el pinzell, després ja en parlarem.

SECRETARI- Però...

BISBE- Que no m'ha entès?

Es miren.

SECRETARI- Llegeixi-la, l'hi ho prego.

El SECRETARI se'n va d'escena amb les monedes. El BISBE el segueix amb la mirada, amb el sobre a la mà. Un cop sol, el BISBE mira el sobre, dubtant.

FOSC

ESCENA 3

El mateix descampat de l'escena 1. A l'escenari només hi ha la VERGE, que té a la mà un dels rams de flors fresques que abans ha posat el Tarik. L'olora amb fruïció. A l'altra mà encara hi duu l'estoig amb el pintallavis i el mirallet. Agafa una de les flors i se la posa al cabell. Es mira al mirallet per veure com li queda i es retoca. De sobte mira cap a la dreta, deixa ràpidament el ram on era i puja al pedestal ben de pressa. Un cop és a dalt, s'adona que encara té a la mà l'estoig. Dubta. Finalment el guarda ràpidament entre la seva roba. Adquireix el mateix posat que tenia durant tota l'escena inicial.

Entra per la dreta JOSEP MARIA, un home de mitjana edat. Vesteix de manera informal i porta una motxilla. Mira la Verge uns segons. A continuació mira a un costat i l'altre, assegurant-se que no el veu ningú, i treu de la butxaca unes fotografies. Es posa a donar tombs al voltant de l'imatge mariana, mirant alternativament les fotografies i l'imatge. Finalment treu de la motxilla un crucifix d'aproximadament un pam i l'agafa amb una mà, observant-lo.

JOSEP MARIA (*al crucifix*)- Pare, estic molt confós, què haig de fer? (*Pausa. Mira el crucifix, esperant una resposta*) Podria ser ella, però no n'estic segur, necessito un senyal, digui només una paraula i n'hi haurà prou per orientar-me.

VEU BISBE OFF (*surt del crucifix*)- Josep Maria? El sento mol malament! És que aquí no hi ha cobertura?

JOSEP MARIA- Un moment, Pare, que la busco.

Mentre JOSEP MARIA busca amb el crucifix a la mà un lloc amb més cobertura, seguim escoltant la veu del BISBE en off.

VEU BISBE OFF- I no em digui Pare, digui'm Reverendíssim, que és el que s'escau!

JOSEP MARIA (*es quadra militarment*)- A les seves ordres, Senyor Bisbe. Em sent bé des d'aquí?

VEU BISBE OFF- Millor, Josep Maria, millor. Digui'm, és ella?

JOSEP MARIA- Podria ser, Pare... Vull dir, Reverendíssim. La imatge de la Verge desapareguda a Tortosa al Segle Divuit. Coincideix amb els gravats que hi ha a les fotos. Ara només cal saber si és l'original o és una còpia falsa.

VEU BISBE OFF- Ja sap que hi ha molt en joc. Confio en vostè, em va dir el Nunci que era el millor element que havia pogut trobar dins la Guàrdia Suïssa de Sa Santedat.

JOSEP MARIA (*empipat*)- És clar, com tots els altres són de vacances...

VEU BISBE OFF- Miri-s'ho d'aquesta manera: això és una Croada, Josep Maria, i vostè és el paladí que enviem a lliutar contra la propagació de l'heretgia.

JOSEP MARIA- Ja, però què passa amb les meves vacances? Perquè ja estava a punt de fer les maletes, això és un incompliment del Conveni...

VEU BISBE OFF- Deixi de queixar-se o podrà gaudir de les seves vacances tot el que li resta de vida, no sé si m'entén! Li ha quedat clar?

Pausa molt breu.

JOSEP MARIA- Claríssim, Reverendíssim.

VEU BISBE OFF- Arreplegui totes les proves que pugui i... Escolti, què es tot aquest soroll? Que fa molt de vent, aquí als suburbis?

JOSEP MARIA- Gens ni mica... No ho sé, potser és l'altaveu.

VEU BISBE OFF- L'altaveu?? Desconnecti'l ara mateix! No veu que algú ens podria sentir?

JOSEP MARIA- Però si no hi ha ningú...

VEU BISBE OFF- Això és una operació de màxim secret, no la coneixen ni els serveis secrets del Vaticà!

JOSEP MARIA- Ah, però tenim...? *(S'interromp. Toca alguna cosa del crucifix, es desconnecta l'altaveu i s'enduu el crucifix a l'orella per seguir parlant, en to confidencial)* Tenim serveis secrets al Vaticà? I des de quan?

Entra IMMA per la dreta amb uns fulls i un bolígraf a les mans.

JOSEP MARIA *(al telèfon, confidencial)*- Perdoni, ve gent, he de penjar. *(Penja i guarda precipitadament el crucifix dins la motxilla. A IMMA)* Bona tarda.

IMMA- Bona tarda.

IMMA mira al seu voltant, buscant un lloc on seure. Com no en troba, seu en una cantonada del pedestal on hi ha la Verge i comença a revisar els folis. JOSEP MARIA l'observa atentament. IMMA se n'adona.

IMMA- Li molesta?

JOSEP MARIA- El què?

IMMA- Que sigui aquí.

JOSEP MARIA- En absolut. Però... és que li he de fer unes fotos a la Verge. Si no li fa res sortir-hi...

IMMA- Són per a un diari o una revista?

JOSEP MARIA- No.

IMMA- Aleshores... si a vostè no l'importa que jo surti, a mi tampoc.

JOSEP MARIA comença a fer fotos a la Verge amb una càmera digital, des de diversos angles i diverses distàncies. IMMA continua concentrada en la revisió dels fulls, i de tant en tant hi escriu alguna cosa.

JOSEP MARIA- Què és? Poesia?

IMMA- Perdoni?

JOSEP MARIA- Ve aquí per inspirar-se?

IMMA- No. Són examens de matemàtiques. Sóc professora.

JOSEP MARIA- Ah... I per què ve aquí a corregir-los?

IMMA- Per veure si la Verge fa el miracle i aconsegueix que algun d'aquests aprovi.

JOSEP MARIA- De debò?

IMMA- No. Espero la meva mare, és a la parròquia.

JOSEP MARIA- Ha anat a missa?

IMMA- No en tinc ni idea.

IMMA segueix corregint examens. JOSEP MARIA segueix fent fotografies.

JOSEP MARIA- Vostè què en pensa del que està passant aquí?

IMMA- Em faria el favor de deixar-me corregir els examens?

JOSEP MARIA- Perdoni.

IMMA segueix corregint. JOSEP MARIA segueix fent fotos. En cert moment es posa darrera l'imatge de la Verge i li aixeca lleugerament les faldilles per fer-li fotos. IMMA no se n'adona.

Entra per l'esquerra PILAR, arrossegant el carretó que a la primera escena arrossegava Tarik. Aquesta vegada és ple de cadires de tisora. Ni IMMA ni JOSEP MARIA s'adonen de la seva presència. PILAR, en veure que JOSEP MARIA li aixeca les faldilles a la Verge, va cap a ell indignada.

PILAR- Però què està fent?? Degenerat!!

JOSEP MARIA- Perdoni?

PILAR- És vostè un irreverent i un pervertit!

Li dona una plantofada i la baixa les faldilles a l'imatge de la Verge.

JOSEP MARIA- Però, Senyora...!

IMMA- Has trigat molt, ja et trobes millor?

PILAR- I tu, filla, sembla mentida! Com permets que aquest degenerat li aixequi les faldilles a la Verge? *(a JOSEP MARIA)* Aquest lloc és de culte i peregrinació, poca vergonya! Una mica més de respecte!

Comença a donar-li cops al JOSEP MARIA amb la seva bossa.

JOSEP MARIA *(aturant els cops com pot)*- Si jo tinc respecte, de veritat, però és que he de fer-li unes fotografies per a una investigació.

IMMA- Una investigació?

PILAR- I què està investigant?

Pausa breu. IMMA i PILAR el miren, esperant una resposta. JOSEP MARIA s'adona que ha parlat més del compte.

JOSEP MARIA- Doncs... És.... és per a la meva tesi doctoral... Vull parlar de... de... de la roba i els complements que decoren les imatges religioses.

IMMA- Veus, mama? Tot té una explicació, així que... *(Veu el carretó amb les cadires de tisora)* Qui ha portat això?

PILAR *(orgullosa)*- Jo.

IMMA- Tu?? Però t'has tornat boja?? El metge et va dir que no fecis cap esforç!

PILAR- Doncs ja ho veus: jo soleta.

IMMA- I per què no l'ha portat el noi aquell que t'ha acompanyat a la parròquia?

PILAR- El Tarik? S'ha quedat llegint l'Alcorà i resant amb el Pep i els altres.

IMMA- Qui és el Pep?

PILAR- El mossèn. Però mira, filla, a la meva edat a mi tot allò m'ha semblat massa modern , així que m'he ofert per portar aquí les cadires i els he deixat a l'església..

JOSEP MARIA- Llegeixen l'Alcorà i resen... en una església?

PILAR- No és obligatori, només els que volen.

JOSEP MARIA- Mare meva...

PILAR- Ui, dons això no és res! S'hi hagués vist quina missa! Semblava més aviat una revetlla! Quan ho expliqui a la Parròquia del Sant Crist...

IMMA- Així que el final has anat a missa...

PILAR- Ho hauries hagut de veure: els tres capellans vestits amb texans... i sense altar ni res, tots al voltant d'una taula...

JOSEP MARIA- Quin escàndol.

PILAR- I no hi ha hagut sermó, el Pep preguntava a la resta què els havia semblat la lectura de l'Evangelí, i els altres, vinga a parlar.

IMMA- No m'estranya que el Bisbe estigui emprenyat.

JOSEP MARIA- Ni a mi.

PILAR- I fixa't, mai no havia fet la comunió amb pa de pessic. Estava més bo! N'he portat una miqueta per si en volies, filla.

Treu del carretó un "tupper" amb trossos de pa de pessic.

IMMA- No, gràcies.

PILAR- Au, va, dona, que no està consagrat, te'n pots menjar tant com vulguis.

IMMA- Que no, mama, que no em puc saltar el règim!

PILAR (a JOSEP MARIA)- I vostè en vol?

JOSEP MARIA- No ho sé...

PILAR- Vinga, home, que no li direm pas a ningú. Ni que estigués treballant pel Bisbe!

JOSEP MARIA- Per què ho diu, això?

IMMA- No li faci cas. Té molta imaginació.

PILAR- Tu no t'hi fiquis, nena. Va, home, no s'engresca?

JOSEP MARIA- Segur que no està consagrat?

PILAR- Però per qui m'ha pres? Seria una blasfèmia! Miri, aquests porten canyella. I aquests són de llimona.

JOSEP MARIA dubta, temptat. Finalmente agafa un tros de pa de pessic i se'l menja. Li agrada. Agafa un altre tros. PILAR també menja. IMMA els observa.

IMMA- Encara no entenc per què has hagut de portar tu les cadires.

PILAR- Volen far una assemblea aquí fora, davant la Puríssima, per parlar de tot l'enrenou aquest del tancament. (a JOSEP MARIA) És que el Bisbe els vol tancar la parròquia, sap, jove?

JOSEP MARIA- Sí... Alguna... alguna cosa he llegit al diari.

IMMA- I les havies de dur tu sola?

PILAR- Així faig més penitència.

IMMA- Mama, sisplau, no comencis.

PILAR- Vull que la Verge faci un miracle, alguna cosa li hauré de donar a canvi, no et sembla?

JOSEP MARIA- Quin miracle?

IMMA i PILAR (*alhora*)- No n'ha de fer res, vostè!

JOSEP MARIA- Perdonin. Eeehh... millor segueixo fent les meves coses.

PILAR- Però res d'aixecar-li les faldilles o se'n recordarà de mi, eh? Se'n recordarà! (*l'amenaça amb la seva bossa*)

JOSEP MARIA (*atemorit*)- És clar, és clar...

JOSEP MARIA segueix fent-li fotos a la Verge. PILAR s'adona que la Verge té els llavis pintats i duu una flor al cap.

PILAR- Qui li ha fet això?

IMMA- El què?

PILAR- Qui li ha pintat els llavis i li ha posat una flor al cap? Has estat tu?

IMMA- Què dius!

PILAR (*a Josep Maria*)- Que potser ha estat vostè?

JOSEP MARIA (*atemorit per l'amenaça d'abans*)- No, li ho juro! Quan he arribat ja estava així!

PILAR (*mirant l'imatge*)- Doncs l'afavoreix molt, no troba?

JOSEP MARIA (*amb ganes de complaure-la per no irritar-la*)- Sí, moltíssim! Un color molt bonic, igual que el seu!

PILAR- M'està fent la pilota? Doncs no li servirà de res, penso explicar-li igualment al Pep que li ha aixecat les faldilles a l'imatge!

IMMA- Mama, vols tranquil·litzar-te? Així no puc corregir els examens.

PILAR- És que no suporto que la gent em tracti com si fós idiota!

IMMA- Doncs té raó, el teu color de llavis i el de la Verge són iguals.

PILAR- De debò? (*Busca dins la seva bossa*) On és el meu mirallet?

IMMA- Abans l'has llençat a la paperera, i el pintallavis també, no te'n recordes?

PILAR- És veritat. *(Va fins la paperera i hi furga)* Doncs ja no hi són.

IMMA- Hauran vingut a buidar-la.

PILAR- De debò tenim el mateix color de pintallavis?

JOSEP MARIA i IMMA *(alhora)*- Sí.

PILAR sembla complaguda per aquesta coincidència. PILAR comença a agafar cadires del carretó. Les obre i les va posant davant la Verge. IMMA l'observa, molt seriosa.

IMMA- Mama, encara no t'has pres la pastilla.

PILAR- Després, després...

IMMA treu de la seva bossa un flascó i una ampolleta d'aigua. Treu una pastilla del flascó i l'hi ofereix a PILAR, amb l'ampolleta d'aigua, posant-se enmig del pas.

IMMA- Pren-te-la.

PILAR li aparta la mà d'una revolada. La pastilla vola pels aires i cau a terra.

PILAR- T'he dit que ja me la prendré després!

IMMA- No cal que et posis així.

PILAR- Tampoc tu m'havies de fer passar aquell mal tràngol quan se m'ha caigut la... *(s'interromp, recordant la presència del JOSEP MARIA)* Ja saps què vull dir.

Pausa. Es miren. IMMA busca la pastilla que ha caigut a terra però no la troba. PILAR continua posant cadires.

IMMA *(a JOSEP MARIA)*- Perdoni, em podria ajudar a buscar la pastilla? No la trobo.

JOSEP MARIA dubta uns instants. Finalment l'ajuda a buscar-la. La troba.

JOSEP MARIA- És aquesta?

IMMA- Sí, gràcies. *(la torna a posar dins del flascó)*

JOSEP MARIA- Què té, la seva mare?

PILAR- Vostè no n'ha de fer res!

JOSEP MARIA- D'acord, d'acord...

IMMA *(a Pilar)*- Almenys deixa que t'ajudi.

IMMA ajuda la PILAR a posar cadires.

PILAR- Però si abans dèies que a tu se te'n fot tot aquest enrenou...

IMMA- També ho dèies tu abans de venir.

PILAR- Ja ho sé... Però he canviat de parer. Tu també has canviat de parer?

IMMA- No.

Es miren. Es posen a treballar plegades.

PILAR- Vostè podria ajudar una mica, no li sembla?

JOSEP MARIA- És que... he d'acabar de fer les fotografies.

IMMA- Deixa'l estar, mama. Ell no ha de fer cap penitència.

PILAR- Doncs l'hauria de fer, nena. Perquè això d'aixecar-li les faldilles a la Verge ha de ser pecat mortal, com a mínim.

IMMA (per les cadires)- Ja les hem posat totes. Ara, la pastilla.

PILAR- Encara en queden més a la parròquia.

IMMA- Més?

PILAR- M'ajudes a portar-les?

IMMA- Per què no esperes que torni el Tarik?

PILAR- Deixa-ho córrer, ja ho faig jo sola.

PILAR agafa el carretó i inicia una sortida per l'esquerra.

IMMA- Mira què n'ets, de tossuda! Au, va, anem!

IMMA i PILAR se'n van per l'esquerra empenyent el carretó. JOSEP MARIA les observa. Un cop s'ha quedat sol, JOSEP MARIA obre ràpidament la motxilla, en treu un ordinador portàtil i l'encén. Treu de dins la motxilla el crucifix i fa una trucada.

JOSEP MARIA *(al mòbil)*- Pare... Vull dir... Reverendíssim, sóc jo, el Josep Maria. Ja tinc les fotos, les hi envio ara mateix per internet.... Jo diria que és l'original, no és una còpia... Completament segur: la Verge desapareguda de Tortosa al Segle Divuit, estic tan desconcertat com vostè, però... *(el tallen)* Doncs si em demana l'opinió, crec que és un miracle... No es posi així, Reverendíssim, què vol que li digui? Vostè m'ha enviat aquí a investigar i jo... *(el tallen)* Però... *(el tallen)* Això no ho puc fer, Reverendíssim. Si és un miracle, és un miracle i no... *(el tallen)* Home... podria gratar-li una mica de pintura dels peus i enviar-la als experts de la Santa Seu perquè l'analitzin, però ja li dic jo que... *(el tallen)* D'acord, d'acord, no es posi així, vostè mana: li envio les fotos i ja m'encarrego de la resta.

JOSEP MARIA penja. A continuació ajusta d'alguna manera el crucifix a la carcassa de l'ordinador i extén una antena desplegable del crucifix que fins aquest moment no havíem vist. A continuació connecta la càmera digital a l'ordinador i tecleja. Tota aquesta operació la realitza d'esquena a l'imatge de la Verge. La VERGE aprofita l'avinentesa i, sense baixar del pedestal, s'inclina amb curiositat per observar el que fa el JOSEP MARIA. Durant l'operació, JOSEP MARIA mira de tant en tant al seu voltant per comprovar que no l'estan veient i aleshores la VERGE dissimula i es queda immòbil en la seva posició original. JOSEP MARIA acaba d'enviar les fotografies. S'incorpora. Es treu una navalla suïssa de la butxaca i grata una mica de pintura d'un peu de la Verge. La VERGE té pessigolles i s'aguanta el riure com pot. JOSEP MARIA, concentrat en gratar-li pintura del peu, no se n'adona.

Entren per l'esquerra IMMA i PILAR, arrossegant el carretó, que torna a estar ple de cadires de tisora. PILAR ja està visiblement cansada.

PILAR- Gràcies filla. Si no arriba a ser per tu... *(Veu el JOSEP MARIA rasant-li el peu a la Verge)*- Es pot saber què fa??

JOSEP MARIA *(atemorit)*- És que... forma part de la meva investigació...
Estudiar els materials amb que es fan les policromies...

IMMA- Escolti, i vostè ja té tots els permisos necessaris per fer això?

JOSEP MARIA- Me... me'ls he deixat a casa.

PILAR- Serà desgraciat??

JOSEP MARIA recull precipitadament les seves coses. IMMA s'acosta a l'imatge de la Verge per observar els danys. PILAR seu en una cadira, molt cansada. IMMA no se n'adona.

IMMA- Li ha rascat una ungla! Però quina mena d'investigador és vostè?

JOSEP MARIA *(mentre recull les seves coses, neguitós)*- I a vostè què l'importa, si no és creient?

IMMA-Foti el camp d'aquí immediatament o crido la policia!

JOSEP MARIA surt precipitadament per la dreta amb les seves coses. IMMA busca alguna cosa dins la seva bossa. PILAR, fent un esforç, va fins on és IMMA, que no s'adona del seu estat.

PILAR *(mirant l'estrall de l'ungla de la Verge)*- Quin impresentable...!

IMMA- Em sembla que tinc una pintaungles... Sí, és aquí. Vols que li'n posi una mica, mama? *(s'adona de l'estat en que està la seva mare)* Mama!

PILAR- Estic molt cansada, filla. No sé què em passa.

PILAR perd les forces i és a punt de caure. IMMA l'agafa per evitar-ho i l'ajuda a seure en una cadira.

IMMA *(espantada)*- Ja t'he dit que no havies de fer esforços! Pren-te la pastilla, sisplau!

PILAR- Ja n'estic farta, de les pastilles, filla. I de la radioteràpia, i de la quimio... Això no és vida. El Pep m'ha dit que tingui Fe, com tots aquells nois que eren allà amb ell, exdrogadictes, expresidiaris, que diu que també van tenir Fe. Pero jo...

IMMA- Segur que també t'ha dit que et prenguis la pastilla, oi que sí?

Es miren.

PILAR- Sí.

IMMA s'agenolla al costat de PILAR i torna a oferir-li la pastilla i l'ampolleta d'aigua, implorant.

IMMA- Sisplau, mama...

Es miren. Finalment la PILAR es pren la pastilla.

IMMA- Gràcies... Gràcies...

IMMA enfonsa el cap en la falda de la PILAR i plora. PILAR l'acaricia amb tendresa. PILAR mira la Verge. La VERGE les observa, commoguda. Es treu lentament la flor del cabell i la llença als peus de PILAR amb delicadesa.

FOSC

ESCENA 4

Escenari preparat per a un lliurament de premis. Un faristol i un pedestal sobre el que hi ha un trofeu consistent en una figureta daurada que representa la Verge. Sona la típica música d'aquesta mena d'esdeveniments. Entra a l'escena una MONJA JOVE amb hàbit i es posa davant del faristol.

MONJA JOVE (*jovial, al públic*)- Benvinguts a la Cinquena Edició dels Premis Episcopals de Maquetes Sacres! Com cada any, hem rebut una gran quantitat de treballs des de tots els racons de l'Estat, i del que no són racons també. Degut a l'alta qualitat dels projectes presentats, que han estat molts, al Jurat li ha resultat molt difícil deliberar i decidir per unanimitat quins serien els quatre finalistes, així que es va muntar un Cristo... (*riu estúpidament, pensant que el seu acudit tindrà èxit*). Vist l'èxit de participació, l'Organització s'està plantejant modificar les bases del concurs i ampliar l'àmbit geogràfic per poder donar també cabuda als nostres germans de l'altre costat de l'Atlàntic, que porten temps manifestant el seu interès per participar. I si al final ells també acaben participant, que Déu ens enxampi confessats (*riu estúpidament, pensant que el seu acudit tindrà èxit*).

Bé, i ara passem a anunciar els quatre finalistes, perquè si continuo parlant sense parar vostès acabaran marxant i aquí no es quedarà ni Déu. (*riu estúpidament, pensant que el seu acudit tindrà èxit*). Els finalistes són...

Entra a escena un ESCOLÀ arrossegant un carretó damunt del qual hi ha una maqueta. Deixa el carretó a l'escenari i surt d'escena.

MONJA JOVE- La Catedral de Notre-Dame de París! Construïda amb 824 peces, és una rèplica exacta de la Catedral que domina la capital de França, font d'inspiració de pintors i novel·listes, qui no recorda Quasimodo, el geperut de la novel·la de... (No recorda el nom del novel·lista) Bé, el geperut.

Mentre la MONJA JOVE parla, l'ESCOLÀ torna a entrar a escena arrossegant un segon carretó, damunt del qual hi ha una maqueta de la Basílica de Sant Pere del Vaticà. Ho deixa a l'escenari i torna a sortir d'escena.

MONJA JOVE- La Catedral de Sant Pere! Construïda amb 870 peces, imita amb tot detall la Joia de la Cristiandat, des d'on el Sant Pare parla als seus fidels per a ser la seva llum i el seu guia.

L'ESCOLÀ entra a escena amb un altre carretó, damunt del qual hi ha una maqueta de la Catedral de Sevilla. La deixa a l'escenari i torna a sortir d'escena.

MONJA JOVE- La Catedral de Sevilla! Construïda amb 790 peces, és una rèplica exacta del temple cristià que va començar a erigir-se per a la Glòria de

Déu Nostre Senyor l'any 1403, un cop enderrocada la mesquita alhomade que van abandonar els musulmans durant la seva fugida.

L'ESCOLÀ entra a escena amb el darrer carretó, damunt del qual hi ha una maqueta de la Catedral de Burgos. La deixa a l'escenari i surt d'escena.

MONJA JOVE- La Catedral de Burgos! Construïda amb 900 peces, és un homenatge a l'edifici original, una de les obres culminants del gòtic espanyol, un espectacular temple de tres naus i creuer molt pronunciat, que tot i que va seguir els models francesos els va superar per a crear un estil més nostre.

I el guanyador del Premi Immaculada d'aquest any a la millor Maqueta Sacra és....

Redoblament de tambors. La MONJA JOVE agafa un sobre tancat que hi ha al faristol i l'obre lentament, fent-se l'interessant i conscient del grau d'expectació.

MONJA JOVE (*llegint*)- La Catedral de Burgos!

Música festiva. En l'última filera del pati de butaques s'aixeca el BISBE, que vesteix la roba litúrgica episcopal, bàcul, mitra, anell pastoral i creu pectoral. Avença pel passadís, somrient, satisfet pel premi, saludant amb la mà a un costat i l'altre. Puja a l'escenari i la MONJA JOVE li besa

l'anell i li fa lliurament del premi. El BISBE es posa davant del faristol per fer el seu discurs d'agraïment.

BISBE- Estic emocionat, no sé què dir. Agraeixo al Jurat que m'hagi atorgat aquest premi, no me l'esperava. Els altres treballs eren tan bons com el meu, o potser més i tot. He guanyat, però això no vol dir que sigui el millor. Com a tots els participants, m'ha mogut la força de la Fe i l'il·lusió d'exaltar la nostra Església amb aquest modest homenatge al seu Art, que és l'Art de la nostra cultura i la nostra civilització, i amb aquest homenatge a tots els fidels que es recullen en aquest temple marià de Burgos buscant la Veritat i el Consol de la Nostra Santa Mare i de Nostre Senyor Jesucrist.

Han estat moltes hores de treball incansable, que m'han impedit atendre com jo voldria altres assumptes igualment importants del meu Bisbat; què més voldria jo que tenir el do diví de l'ubiquïtat, però la meva dimensió és humana, només sóc un humil servidor de la Paraula i la Doctrina. Per a mi, la construcció d'aquesta maqueta sacra m'ha demostrat que tots, des de les nostres petites tasques quotidianes, podem treballar per a la Glorificació de la Nostra Església, recordant temps millors, recordant d'ón venim, ón anem... i ón no hem d'anar si volem ser fidels al missatge que se'ns ha transmès. *(Es comença a exaltar)* ¡Aquesta maqueta serveix perquè no oblidem que en aquest món hi ha gent irresponsable disposada a destruir sense cap mirament el treball i l'esforç de tants segles, gent pèrfida que pretén confondre als Fidels i portar-los per camins equivocats i inadmissibles, i no ho podem permetre perquè si no....! *(S'adona que s'ha exaltat massa i interromp el seu discurs. Pausa. Es tranquil·litza)* Vull dedicar aquest premi a la meva mare, que sempre m'ha

recolzat en tot el que he fet, i al Cardenal Elector, que ha tingut la deferència de desplaçar-se des de la Santa Seu per presidir aquest jurat i interessar-se per aquest modest concurs. No ens deixeu sols, Eminència, i doneu-nos forces per seguir endavant. Res més. Moltes gràcies.

El BISBE baixa d'escena amb el seu trofeu i avença pel passadís fins que surt de la sala. Mentre surt, la MONJA JOVE aplaudeix i pren la paraula per a finalitzar l'acte.

MONJA JOVE- Moltes gràcies, Reverendíssim! Bé, benvolguts germans, amb el lliurament d'aquest trofeu finalitza la Cinquena Edició dels Premis Episcopals de Maquetes Sacres. Si l'any vinent finalment es presenten a concurs els bisbes iberoamericans, tindrem l'emoció garantitzada. Espero que hagin passat una estona agradable, i que no se'ns hagi anat el Sant al Cel.

Riu estúpidament, pensant que el seu acudit tindrà èxit.

FOSC

ESCENA 5

El mateix descampat de les escenes 1 i 3. L'imatge de la Verge ha desaparegut, juntament amb els rams de flor, les espelmes i els exvots. Només queda el pedestal buit sobre el que hi havia l'imatge i la paperera. Un gran cartell d'una promotora immobiliària anuncia la imminent construcció de pisos en el solar. TARIK, vestit amb granota de treball, seu al pedestal menjant-se un entrepà. Té a la falda un casc d'obra. Al seu costat, a terra, una bossa de plàstic.

Entra per la dreta IMMA. Mira el cartell. IMMA i TARIK es miren.

IMMA- Bon profit.

TARIK- Gràcies.

IMMA- No se'n recorda de mi...

TARIK- No.

IMMA- Vaig venir fa temps. Amb la meva mare. Quan va passar tot allò de l'aparició de la Verge.

TARIK- Ah...

IMMA- Estava molt malalta i volia que la Verge fes un miracle.

TARIK- I el va fer?

Pausa. IMMA no respon.

IMMA- Treballa a l'obra?

TARIK- Sí.

IMMA- M'alegro.

TARIK- Per què?

IMMA- No ho sé... Almenys que algú en tregui profit, del que va passar.

Pausa.

IMMA- Què van fer amb l'imatge de la Verge?

TARIK- Se la van emportar.

IMMA- Ón?

TARIK- No ho sé. Quina malaltia tenia la seva mare?

IMMA- Càncer. En estat molt avançat.

TARIK- Sí?

IMMA- Sí, estava molt malament.

TARIK- I es va curar?

IMMA- Sí.

TARIK- Aleshores va ser un miracle, no?

Pausa. Es miren.

IMMA- Va sortir un tractament nou.

TARIK- Ah... Me'n alegro. I ja està bé?

IMMA- Home... de vegades se li'n va el cap... Sempre perd els pintallavis i els mirallets. S'entesta en que han d'estar en un lloc i al final sempre acaben sortint en un altre.

TARIK- No me'n recordo d'ella.

IMMA- Li va caure la perruca i vostè la va acompanyar a la parròquia a beure aigua. I després ella va portar les cadires fins aquí perquè havien de fer una assemblea o una cosa així.

Pausa. TARIK la mira, intentant recordar.

TARIK- Ah, sí, és veritat. Pilar. Molt de caràcter. I per què torna aquí, vostè?

IMMA- No ho sé...

TARIK- Si vol comprar un pis, encara falta molt.

IMMA- No, només volia veure...

TARIK- Què?

IMMA- Què se'n va fer, dels capellans?

TARIK- Els van escumil... els esco... Mai em surt la paraula.

IMMA- Els van excomunicar?

TARIK- Sí, això.

Pausa. IMMA es queda pensarosa.

IMMA- No ho sé... Hi ha alguna cosa que no em quadra.

TARIK- Ja no importa.

IMMA- No em crec que l'imatge fos una còpia falsa. No els convenia que aquest lloc continués funcionant i ja està.

TARIK furga dins la bossa de plàstic. IMMA l'observa. TARIK treu una ampolleta d'aigua i es disposa a beure. Veu que IMMA l'observa.

TARIK- En vol?

IMMA- No, gràcies.

TARIK- No era falsa.

IMMA- I vostè com ho sap?

TARIK- Perquè vaig ser jo qui la va posar on la van trobar.

TARIK beu un glop d'aigua. IMMA el mira, desconcertada.

IMMA- Què vol dir?

TARIK- Tinc un amic a Tortosa. Treballava fent un pàrquing i la va trobar per casualitat, estava enterrada. No va dir res a ningú, només a mi. Tothom pensava que s'havia perdut i com jo no volia que tanquessin la parròquia la vaig anar a buscar, la vaig portar aquí i la vaig enterrar perquè la trobessin els que feien les clavagueres.

Es miren. Pausa.

TARIK- Eren la meva família. Vostè també ho hauria fet.

IMMA- Si la meva mare se n'assabenta, li agafa un atac de cor. Està convençuda que va ser un miracle.

TARIK- Però està viva, oi?

IMMA- Va ser el tractament.

TARIK- Potser sí, potser no. Ella va venir aquí i va beure aigua. Quan beus no és l'aigua el que treu la set, és Al.là dins l'aigua.

TARIK, que ja s'ha acabat l'entrepà, recull les seves coses.

TARIK- Ja és l'hora, he de tornar. Si arribem tard ens descompten.

Es posa el casc i surt per l'esquerra. IMMA es queda sola, pensant. Veu alguna cosa a terra. Ho recull. És la flor que la Verge li va llençar a la Pilar al final de l'escena 3. Està marcida. IMMA la contempla. Finalment la llença a la paperera i surt per la dreta.

FOSC FINAL